

สพ. ๕๙๘
รับที่ ๕ ก.ค. ๒๕๕๓
วันที่ ๑๕ ก.ค. ๒๕๕๓
เวลา ๑๒.๕๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
รับที่ ๕๑๒๕ ส. ๒๕๕๓
วันที่ ๑๕ ก.ค. ๒๕๕๓ ๑๐.๕๕

ที่ อก ๐๕๑๔/๒๒๘๘

กระทรวงอุตสาหกรรม
ถนนพระรามที่ ๖ กทม. ๑๐๔๐๐

๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓

เรื่อง ขออนุญาตการใช้พื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ ๑ บีเอ็ม และพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ เพื่อทำเหมืองแร่
ของนายรังสรรค์ ดันตระกูล ที่จังหวัดชัยนาท

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แผ่นซีดี-รอม จำนวน ๑ แผ่น
๒. เอกสารประกอบ จำนวน ๑๐๐ ชุด

ด้วยกระทรวงอุตสาหกรรมได้รับรายงานจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ว่า นายรังสรรค์ ดันตระกูล ได้ยื่นคำขอประทานบัตรที่ ๒๒๕๔๘ ชนิดแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ที่จังหวัดชัยนาท ซึ่งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ ๑ บีเอ็ม ของลุ่มน้ำภาคกลาง ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๓๕ โดยการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวเพื่อการทำเหมืองแร่จะต้องเสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ

กระทรวงอุตสาหกรรม ขอเรียน ดังนี้

๑. ความเป็นมา

๑.๑ นายรังสรรค์ ดันตระกูล เป็นผู้ถือประทานบัตรที่ ๑๐๘๕๓/๑๓๕๘๑ และ ๑๐๘๕๔/๑๓๕๘๒ ชนิดแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมแคลเซียมคาร์ไบด์ และเพื่อทำปูนขาวสำหรับ อุตสาหกรรมฟอกหนังหรืออุตสาหกรรมน้ำตาล) และแคลไซต์ เนื้อที่ ๒๐๕ ไร่ ๑ งาน ๑๗ ตารางวา และเนื้อที่ ๑๑๒ ไร่ ๓ งาน ๑๙ ตารางวา ตามลำดับ ประทานบัตรมีอายุแปลงละ ๒๕ ปี ตั้งแต่วันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๒๗ ถึงวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๒ โดยประทานบัตรที่ ๑๐๘๕๓/๑๓๕๘๑ ได้รับอนุญาตให้เพิ่มชนิดแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ลงในประทานบัตร และประทานบัตรที่ ๑๐๘๕๔/๑๓๕๘๒ ได้รับอนุญาตให้เพิ่มชนิดแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ลงในประทานบัตร เมื่อใกล้สิ้นอายุประทานบัตร นายรังสรรค์ฯ ได้ยื่นคำขอประทานบัตรใหม่ในพื้นที่ประทานบัตรเดิม เป็นคำขอที่ ๒๒๕๔๘ ชนิดแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ที่ตำบลวังตะเคียน อำเภอหนองมะโมง จังหวัดชัยนาท เนื้อที่ ๒๙๒ ไร่ ๓ งาน ๗๙ ตารางวา เป็นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ป่าเขาช่องลมและป่าเขาหลัก อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ ๑ บีเอ็ม ของลุ่มน้ำภาคกลาง ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๓๕

1.2 ในการประชุมคณะกรรมการกำหนดแหล่งหินสำหรับการทำเหมืองหินอุตสาหกรรม ครั้งที่ 1/2547/15 เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2547 ที่ประชุมได้พิจารณากรณีการกำหนดแหล่งหินในเขต ประทานบัตรที่ได้รับอนุญาตให้เพิ่มชนิดแร่หินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้างในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เอ และการกำหนดแหล่งหินขนาด กิ่งอำเภอหนองมะโมง จังหวัดชัยนาท โดยที่ประชุมเห็นว่า มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2544 กำหนดให้ประทานบัตรทุกรายในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เอ เมื่อประกอบการ จินสัณอายุแล้ว หากประสงค์จะประกอบการต่อ ผู้ประกอบการต้องยื่นเอกสารแสดงว่ามีศักยภาพทางแร่ ที่สามารถประกอบการได้พร้อมการขอใช้พื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เอ เสนอคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และคณะรัฐมนตรีพิจารณาเป็นราย ๆ ไป การพิจารณารายละเอียดการใช้พื้นที่ดังกล่าวมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่นเดียวกับคณะกรรมการกำหนดแหล่งหินฯ ร่วมกันพิจารณา จึงมีมติว่ากรณีประทานบัตรเพิ่มชนิดแร่ หินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้างในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เอ ที่กำลังจะสิ้นอายุลง หากผู้ถือประทานบัตร ต้องการการทำเหมืองต่อไปให้ดำเนินการตามแนวทางดังกล่าว และเมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติให้ใช้พื้นที่แล้ว ให้ถือว่าคณะกรรมการกำหนดแหล่งหินอุตสาหกรรมสำหรับการทำเหมืองหินอุตสาหกรรมเห็นชอบ ให้พื้นที่นั้น ๆ เป็นแหล่งหินอุตสาหกรรมด้วย สำหรับกรณีการกำหนดแหล่งหินขนาด กิ่งอำเภอหนองมะโมง จังหวัดชัยนาท ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่าอยู่ในหลักเกณฑ์ดังกล่าว จึงมีมติว่าหากคณะรัฐมนตรี อนุมัติให้ใช้พื้นที่ให้ถือว่าแหล่งหินเขาขาดได้รับการกำหนดเป็นแหล่งหินอุตสาหกรรมด้วย

1.3 ลักษณะภูมิประเทศของประทานบัตรแปลงนี้เป็นภูเขา มีความสูงประมาณ 100-272 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง เป็นพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองมาแล้ว ไม่เป็นแหล่งธรรมชาติ อันควรอนุรักษ์ ไม่อยู่ในแหล่งโบราณสถานและแหล่งโบราณคดี และไม่เป็นพื้นที่ต้องห้ามสำหรับการ ทำเหมืองตามระเบียบและกฎหมายของส่วนราชการต่าง ๆ

2. ระเบียบ ข้อบังคับ และมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

2.1 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2533 เรื่องการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ ในพื้นที่ป่าไม้ กำหนดเกี่ยวกับการต่ออายุการอนุญาตในที่เดิมที่เคยได้รับอนุญาตมาก่อน กรณีเป็นลุ่มน้ำ ชั้นที่ 1 ต้องเสนอขอรับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเป็นราย ๆ ไป

2.2 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 17 มีนาคม 2535 เรื่องผลการจำแนกเขตการใช้ประโยชน์ ทรัพยากรและที่ดินป่าไม้ในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติเพิ่มเติม โดยกำหนดพื้นที่เพิ่มเติม จำนวน 25 จังหวัด เป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์

2.3 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2538 กำหนดมาตรการการใช้ที่ดินในพื้นที่ ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ของลุ่มน้ำภาคกลาง ว่ากรณีที่มีความจำเป็นต้องอนุญาตให้ประทานบัตรหรือต่ออายุ ประทานบัตรการทำเหมืองแร่ ให้กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาเสนอคณะรัฐมนตรีอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

2.4 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม (เดิม) ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2535 กำหนดให้โครงการทุกประเภทที่อยู่ในพื้นที่ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกำหนดให้เป็น พื้นที่ลุ่มน้ำ ชั้นที่ 1 บี ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเสนอต่อสำนักงานนโยบาย และแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในขั้นก่อนขออนุมัติต่อ คณะรัฐมนตรีและขึ้นขอขยาย

2.5 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2548 เห็นชอบในการปรับลดขั้นตอนกระบวนการพิจารณาอนุญาตประทานบัตรในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ในขั้นตอนการดำเนินการขออนุมัติผ่อนผันการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำฯ จากคณะรัฐมนตรี โดยปรับลดขั้นตอนการจัดประชุมร่วมระหว่างกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการขอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมตรวจสอบและพิจารณาในขั้นตอนการให้ความเห็นชอบกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของคำขอประทานบัตรแล้ว

3. ข้อพิจารณา

3.1 การทำเหมืองแร่

พื้นที่คำขอแปลงนี้มีศักยภาพแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) โดยมีปริมาณสำรองแหล่งแร่ที่ทำเหมืองได้สำหรับแร่หินอ่อน ประมาณ 164,600 ลูกบาศก์เมตร และหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ประมาณ 19.53 ล้านเมตริกตัน รวมมูลค่าประมาณ 2,659.67 ล้านบาท ในการทำเหมืองจะทำเหมืองโดยวิธีเหมืองหาบแบบชันบันไดให้มีความสูงของชันบันไดไม่เกิน 10 เมตร ความกว้างไม่น้อยกว่า 10 เมตร ความลาดเอียงของหน้าเหมืองไม่เกิน 45 องศา โดยจะทำเหมืองแร่หินอ่อนทางด้านทิศใต้ และแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ทางด้านทิศเหนือ โดยการทำเหมืองตามประทานบัตรเดิมได้ทำเหมืองไปแล้วเนื้อที่ประมาณ 61 ไร่ แบ่งเป็นแร่หินอ่อน ประมาณ 13 ไร่ และแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ประมาณ 48 ไร่ ซึ่งในการทำเหมืองต่อไปจะเปิดหน้าเหมืองต่อเนื่องจากพื้นที่เดิม โดยทำเหมืองแร่หินอ่อนที่ระดับความสูงประมาณ 220 - 100 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง เนื้อที่ประมาณ 48 ไร่ และแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ที่ระดับความสูงประมาณ 260 - 100 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง เนื้อที่ประมาณ 177 ไร่ โดยเว้นพื้นที่ไม่ทำเหมือง เนื้อที่ประมาณ 50 ไร่ บริเวณตรงกลางกันระหว่างหน้าเหมือง 2 แห่ง เพื่อป้องกันความสั่นสะเทือนจากการระเบิดที่อาจมีผลกระทบต่อการผลิตหินอ่อน และเว้นพื้นที่ไม่ทำเหมืองระยะ 10 เมตร ตามแนวเขตพื้นที่โครงการ เนื้อที่ประมาณ 18 ไร่ โดยเศษดินและเศษหินสามารถนำไปไม่บดรวมเป็นหินคลุกและใช้ในอุตสาหกรรมเคมีได้

3.2 การป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

การทำเหมืองของโครงการได้ดำเนินการมาก่อนที่กำหนดให้โครงการเหมืองแร่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) โดยการป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมาผู้ขอได้ปฏิบัติตามมาตรการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด เช่น การกันเขตพื้นที่ไม่ทำเหมือง การปลูกต้นไม้โดยรอบพื้นที่โครงการ การปลูกป่าชดเชย เป็นต้น สำหรับการทำเหมืองต่อไปจะมีลักษณะของกิจกรรมเช่นเดียวกับที่ได้ดำเนินการมาแล้ว ซึ่งจะมีมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวดตามที่ได้เสนอไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว

3.3 การฟื้นฟูสภาพพื้นที่

เนื่องจากพื้นที่โครงการส่วนใหญ่ยังใช้ประโยชน์ในการทำเหมือง จึงยังไม่มี การฟื้นฟูพื้นที่ แต่ผู้ขอได้ดูแลรักษาสภาพพื้นที่ไม้เดิมที่ขึ้นอยู่ในพื้นที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับ การทำเหมือง และทำการปลูกต้นไม้โตเร็วเป็นแนวกันชนตามแนวถนนสายบ้านภิรมย์สุข-บ้านเขาลูกไล่ ที่ตัดขนาน กับแนวเขตคำขอประทานบัตรทางด้านทิศใต้และทิศตะวันออก รวมถึงการปลูกสวนป่ายูคาลิปตัส ชดเชยนอกพื้นที่โครงการบริเวณด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ เนื้อที่ประมาณ 50 ไร่ สำหรับการฟื้นฟูพื้นที่ ในช่วงการทำเหมืองต่อไปจะทำการฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองแล้วและพื้นที่ว่างควบคู่ไปพร้อมกับการทำเหมือง โดยช่วงที่ 1 ปีที่ 1-5 จะฟื้นฟูพื้นที่ชั้นบันไดไหล่เขาทางด้านทิศตะวันตก เนื้อที่ประมาณ 16 ไร่ และในช่วงที่ 2-5 ปีที่ 6-25 จะทำการฟื้นฟูชั้นบันไดไหล่เขาและที่ราบเชิงเขาในพื้นที่โครงการ และบำรุง ดูแลรักษาต้นไม้ที่ปลูกไว้แล้ว เนื้อที่ประมาณ 179 ไร่ โดยผู้ขอได้จัดตั้งกองทุนเพื่อการฟื้นฟูพื้นที่ เป็นเงิน 7,800,000.-บาท เพื่อใช้ในการดำเนินการปรับปรุงและฟื้นฟูสภาพแวดล้อมในการทำเหมือง ซึ่งผู้ขอ จะจัดสรรเงินงบประมาณเข้ากองทุนทุก ๆ 1 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผลิตแร่จากประทานบัตร และจะ รายงานความก้าวหน้าของการฟื้นฟูสภาพแวดล้อม และรายงานสถานะทางการเงินของกองทุนฟื้นฟูฯ ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเป็นระยะ ๆ ตลอดระยะเวลาการดำเนินโครงการ

3.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

(1) ค่าภาคหลวงแร่หินอ่อน เป็นเงิน 24.36 ล้านบาท แร่หินปูน เป็นเงิน 82.02 ล้านบาท ซึ่งค่าภาคหลวงแร่เรียกเก็บในอัตราร้อยละ 4 ของราคาประกาศ ณ ราคาแร่หินอ่อน ลูกบาศก์เมตรละ 3,700.-บาท แร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เมตริกตันละ 105.-บาท โดยค่าภาคหลวงแร่ ดังกล่าวส่งเป็นรายได้แผ่นดินร้อยละ 40 ที่เหลืออีกร้อยละ 60 จะจัดสรรให้แก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น และเงินค่าบำรุงการใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าไม้

(2) ผลประโยชน์พิเศษที่รัฐจะได้รับจากการอนุญาตประทานบัตร เป็นเงิน 4,980,500.- บาท

(3) ผลประโยชน์ทางด้านภาษี จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้ บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย และภาษีอื่น ๆ

4. ผลกระทบจากการใช้พื้นที่

4.1 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

การทำเหมืองแร่ตามคำขอแปลงนี้จะได้แร่หินอ่อน 164,600 ลูกบาศก์เมตร และหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ประมาณ 19.53 ล้านเมตริกตัน รวมมูลค่า ประมาณ 2,659.67 ล้านบาท สามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบป้อนสู่อุตสาหกรรมต่อเนื่อง งานโครงการ ก่อสร้าง และงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เป็นการรองรับการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมของ ประเทศในอนาคต อันมีผลต่อเนื่องถึงความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ และยังสร้าง รายได้ให้แก่รัฐในรูปของค่าภาคหลวงแร่ ค่าบำรุงการใช้พื้นที่และภาษีต่าง ๆ

4.2 ผลกระทบด้านสังคม

การทำเหมืองจะมีการดำเนินงานด้านมวลชนสัมพันธ์เพื่อสนับสนุนกิจกรรมทางด้านสังคมร่วมกับชุมชน มีการจ้างแรงงานท้องถิ่น และการให้บริการด้านต่าง ๆ ที่สนับสนุนการทำเหมืองแร่ ซึ่งจะทำให้เกิดการไหลเวียนของเงินตราในชุมชน และก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่สาขาอาชีพอื่น ๆ ส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจของชุมชนมีการพัฒนาขยายตัวและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

4.3 ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

พื้นที่บริเวณนี้เป็นการทำเหมืองในพื้นที่เดิมที่ได้มีการทำเหมืองมาแล้ว ขณะเดียวกันได้กำหนดให้การทำเหมืองจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ทางราชการกำหนด ซึ่งสามารถควบคุมผลกระทบให้อยู่ในระดับต่ำ และอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่ทางราชการกำหนด

5. ความเห็นของส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

1. คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้านโครงการเหมืองแร่ ได้ให้ความเห็นชอบกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม สำหรับคำขอประทานบัตรที่ 2/2548 ของนายรังสรรค์ ดันตระกูล ตามหนังสือที่ ทส 1009.2/130 ลงวันที่ 9 มกราคม 2552

2. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้มีการถ่ายโอนภารกิจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพิจารณาอนุญาตประทานบัตรทำเหมืองแร่ โดยได้มีการจัดทำประชาคมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในหมู่บ้านเกี่ยวกับการขอประทานบัตร เพื่อประกอบการพิจารณาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความเห็นชอบในการขอประทานบัตรแล้ว ตามหนังสือที่ ชน 71301/31 ลงวันที่ 13 มกราคม 2549

6. ความเห็นของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เห็นว่า พื้นที่คำขอประทานบัตรแปลงนี้เป็นพื้นที่ที่เคยผ่านการทำเหมืองมาก่อน โดยการทำเหมืองที่ผ่านมาผู้ขอได้ปฏิบัติตามมาตรการที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด การทำเหมืองในพื้นที่ประทานบัตรเดิมจะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างไปจากเดิม สามารถควบคุมป้องกันให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ และแร่จากพื้นที่คำขอประทานบัตรดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบป้อนสู่โรงงานอุตสาหกรรมต่อเนื่อง งานโครงการก่อสร้าง และงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เป็นการรองรับการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมของประเทศในอนาคต อันมีผลต่อเนื่องถึงความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ จึงเห็นควรเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อขอผ่อนผันการใช้พื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บีเอ็ม และพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ เพื่อทำเหมืองแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ของนายรังสรรค์ ดันตระกูล ตามคำขอที่ 2/2548 ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2533 วันที่ 17 มีนาคม 2535 และวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2538

7. ความเห็นของกระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และเห็นควรเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อขออนุญาตการใช้พื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี เอ็ม และพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ เพื่อทำเหมืองแร่หินอ่อนและหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ของนายรังสรรค์ ตันตระกูล ตามคำขอที่ 2/2548 ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2533 วันที่ 17 มีนาคม 2535 และวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2538

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยวุฒิ บรรณวัฒน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สำนักการอนุญาต

โทร. 0 2202 3663-4

โทรสาร 0 2202 3876

เอกสารประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

1. แผนที่แสดงจุดที่ตั้งคำขอประทานบัตร มาตรฐาน 1 : 50,000
2. ตารางปริมาณการผลิตแร่ ปี พ.ศ. 2548 - พ.ศ. 2552
3. สำเนาหนังสือสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
ที่ ทส 1009.2/130 ลงวันที่ 9 มกราคม 2552 เรื่อง การพิจารณารายงาน
การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม
4. สำเนาหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลวังตะเคียน ที่ ชน 71301/31
ลงวันที่ 13 มกราคม 2549 เรื่อง ผลการพิจารณาคำขอประทานบัตร